
Генадзь Бураўкін

...Як мала гэты сьвет зямны зьмяніўся,
Як многа ў ім і подласьці, і сьлёз...

Адзінокая зорка

З кнігі “Лісты да запатрабаванья”

ДРЭВЫ І КРЫЖЫ

Па родным краі колькі ні кружы, —
Стаяць
Каля дарог мнагагалосых
Крыжы і дрэвы,
Дрэвы і крыжы,
Як верставыя знакі нашых лёсаў.

Яны суладна цягнуцца на ўзгрэў
Ад засені
І палыноў прагорклых.
І менее з гадамі
Стромкіх дрэў,
І больш

Старых крыжоў
На ўзгорках.

Яны маўчаць няўцешна на вятрах,
Аплакваюць дажджамі нашы страты
І пад высокім небам
Значаць шлях
Да вечнасьці
І да бацькоўскай хаты.

І на сваім апошнім рубяжы
Ты іх угледзіш,
Толькі азірніся –
Крыжы і дрэвы,
Дрэвы і крыжы,
І зоркамі засеяныя высі...

* * *

Столькі шэрага туману
На былое напусьцілі,
Што ня знойдзеш
Без падману
Ані казкі,
Ані былі.

А калі туман разсьеецца,
Пачынаюцца дэбаты,
Дзе палякі,
Дзе расейцы,
Дзе славяне,
А дзе балты.

У зацятай спрэчцы
Стусам
Боль і гнеў кладуць на вагі...
Толькі бедным беларусам –
Ні запрасінаў,
Ні ўвагі.

Валакуць бясконцым цягам
На плячах бяду старую...
Нехта нас на захад цягне,
Нехта нас на ўсход кіруе.

Нам аруць мячамі нівы,
Нам сьвінцом малоцяць збожжа.
І стаім мы сіратліва
На разьбітым раздарожжы...

БАЛЬ САТАНЫ

Вы бачылі,
Як ладзіў Сатана
Свой шумны баль,
Як ён увесь сьвяціўся
Не ад авацый
І не ад віна –
Ад несхаванай радасьці нарцыса?

Ён перамог.
Ён выйграў трудны бой.
Ён даказаў сьвятое права сілы...
Няхай анёлы
Сумнаю гурбой
Глядзяць здалёку,
Апусьціўшы крылы.

Хай слухаюць яны
Царкоўны звон
І сьвятароў расчуленыя словы,
Якія ўжо,
Калі захоча ён,
І Богам аб'явіць яго гатовы.

Ён крыва пасьміхаўся незнарок,
Нібыта тлуму гэтаму ня рады,
Хоць і яму ўжо засьцілала зрок
Крутая неспатоленасьць улады.

Ён волю даў
Усёй сваёй гайні –
У пінжаках,
Сурдутах
І пагонах,
Бо добра ведаў:
Пальцам варухні –
І прыпаўзуць яны
Да ног ягонных.

Ён быў адзін,
Як кінуты ў турму.
І думаў не аб славе,
Не аб нацыі –
Аб незайздроснай долі,
Што яму
Няма з кім тут
Ні выпіць,
Ні абняцца...

* * *

Начному Менску я не давяраю,
Хаця ніхто на плошчах не галёкае,
І ходзіць ціша цёмнымі дварамі,
І ў небе стыне зорка адзінокая.

Ляцяць праспектам позьнія машыны.
Міліцыянт жазлом уладна тыцкае.
І лезе ў скверы да дзявочай шыі
Рука спрактыкаваная бандыцкая.

Начальнік сьпіць салодка пад аховаю.
Шукае бомж прытулку недалужна.
Кухонныя размовы падслухоўвае
Нядрэмная, негаваркая служба...

Ніхто не лемантуе і ня сварыцца,
Ня дыхае ў сьпіну бульдога морда...
А мне здаецца,
Што атрута варыцца
У чорным сагане начнога горада,
І прывідамі поўняцца гарышчы,
І ў сутарэньнях прыхавалі плаху...

А што ніхто ня крыкне,
Не засьвішча,
Дык гэта ад затоенага страху...

* * *

Калі б Хрыстос і сапраўды ўваскрос,
Да глыбіні душы ён бы здзівіўся,
Як мала гэты сьвет зямны зьмяніўся,
Як многа ў ім і подласьці, і сьлэз.

І можа б, нехта славу Богу ўзьнёс
І на сьвятыні шчыра памаліўся,
І хоць на міг да лепшага зьмяніўся,
Калі б Хрыстос і сапраўды ўваскрос...

* * *

Чаго гэтак сумна
кувае зязюля на ўзьлесьсі,
Чаго так спалохана
лічыць мае і чужыя гады?
Гады ўжо мінулі.
Іх вецер бяздомны закрэсьліў,
І хваля рачная ўжо іх не прыносіць сюды.

Я іх не шкадую,
Вярнуцца з былога ня клічу.
Прайшлі, праляцелі,
Махнулі крылом маладым,
Пакінулі ў песьні
І ў небе маім навальнічным
Дзьве позьнія зоркі
І восеньскіх вогнішчаў дым.

А што там наперадзе –
Ціхая старасьць
Ці куля,
Ці сьвечкі лагода,
Ці зайздрасьці чорнай нажы,
Ты мне не гадай,
Не старайся дарэмна,
Зязюля.
Ты некаму іншаму паваражы...

* * *

Я іду,
Іду,
Іду
Берагам адхоністым.
І ў вірлівую ваду
Кідаю каменье я.
Ты,
Хаця і на віду,
А за мной ня ўгонішся.
Ды і вецер –
На бяду –
Сённяя пераменлівы.

Адкажы мне,
Падкажы
Колькі лодак спущана
На Дзьвіне і на Сажы,
На Случы і Прыпяці,
Дзе схаваліся дажджы,
За якімі пушчамі,
Дзе мы ў шчасьця на мяжы
Разам зможам выплысьці.

Мы забудзем кладкі ўсе,
Ад мастоў адмовімся.
Плынь нас лёгка панясе
Да гаёў прыцішаных,
Покуль зоркі на расе
Замігцяць па-змоўніцку,
А на згубленым вясэле
Поўня закалышацца...